A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2017. május 11.*

„Fellebbezés — A dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés joga — 1049/2001/EK rendelet — A 4. cikk (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése — A dokumentumokhoz való hozzáférés joga alóli kivételek — Téves értelmezés — Az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljainak védelme — A dokumentumok hozzáférhetővé tételét igazoló nyomós közérdek — A bizalmasság általános vélelme — EU Pilot eljárásra vonatkozó dokumentumok”

A C-562/14. P. sz. ügyben,

a **Svéd Királyság** (képviselik: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson és L. Swedenborg, meghatalmazotti minőségben) fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2014. december 5-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

Darius Nicolai Spirlea,

Mihaela Spirlea

(lakóhelyük: Capezzano Pianore [Olaszország])

felperesek az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: M. H. Krämer és P. Costa de Oliveira, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

támogatják:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: T. Henze és A. Lippstreu, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, D. Hadroušek és J. Vláčil, meghatalmazotti minőségben),

a **Dán Királyság** (képviseli: M. C. Thorning, meghatalmazotti minőségben),

a **Spanyol Királyság** (képviseli: M. J. García-Valdecasas Dorrego, meghatalmazotti minőségben),

* Az eljárás nyelve: német.

a **Finn Köztársaság** (képviseli: M. S. Hartikainen, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, Juhász E. (előadó), C. Vajda, K. Jürimäe és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. április 21-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. november 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Svéd Királyság az Európai Unió Törvényszéke 2014. szeptember 25-i Spirlea kontra Bizottság ítéletének (T-306/12, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2014:816) hatályon kívül helyezését kéri, mellyel az elutasította a Darius Nicolai Spirlea és Mihaela Spirlea által az Európai Bizottság azon, 2012. június 21-i határozatának a megsemmisítése iránt előterjesztett keresetet, amely megtagadta a felperesektől a hozzáférést az ezen intézmény által 2011. május 10-én, illetve 2011. október 10-én a 2070/11/SNCO. sz. EU Pilot eljárás keretében a Németországi Szövetségi Köztársasághoz intézett két, információ iránti kérelemhez (a továbbiakban: vitatott határozat).

I. Jogi háttér

2 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) meghatározza az ezen intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó jog elveit, feltételeit és korlátait.

3 E rendelet (4) preambulumbekezdése értelmében:

„E rendelet célja, hogy a lehető legteljesebb érvényt szerezzen a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának, és ezzel a hozzáféréssel kapcsolatban általános elveket és korlátokat állapítson meg az [EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének] megfelelően.”

4 Az említett rendelet (11) preambulumbekezdése a következőket állapítja meg:

„Elvben [helyesen: Főszabály szerint] az intézmények valamennyi dokumentumát hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára. Ugyanakkor bizonyos köz- és magánérdekeknek kivételek útján védelmet kell biztosítani. Az intézményeket fel kell jogosítani belső konzultációik és tanácskozásaik védelmére, ha az feladataik ellátása érdekében szükséges. A kivételek [helyesen: Valamely kivétel szükségességének] értékelése során az intézményeknek az Unió valamennyi tevékenységi területén figyelembe kell venniük a közösségi joganyagban szereplő, a személyes adatok védelmével kapcsolatos elveket.”

5 Ugyanezen rendelet 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet célja, hogy:

a) a köz- vagy magánérdek alapján olyan módon határozza meg az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság (a továbbiakban: az intézmények) dokumentumaihoz való, az [EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésében] előírt hozzáférési jogra irányadó elveket, feltételeket és korlátozásokat [helyesen: olyan módon határozza meg az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság (a továbbiakban: az intézmények) dokumentumaihoz való, az [EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésében] előírt hozzáférési jogra irányadó, köz-, illetve magánérdeken alapuló elveket, feltételeket és korlátozásokat], hogy a dokumentumokhoz a lehető legszélesebb körű hozzáférést biztosítsa,

b) megállapítsa az e jog lehető legegyszerűbb módon történő gyakorlását biztosító szabályokat;

c) elősegítse a dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos helyes igazgatási gyakorlatot.”

6 Az 1049/2001 rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni az e rendeletben meghatározott elvek, feltételek és korlátok szerint.

[....]

(3) Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok [helyesen: amelyek] hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.

[…]”

7 E rendelet 4. cikkének (2) és (6) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét]:

[…]

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[…]

(6) Ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetők [helyesen: csak egy részét érinti, a dokumentum fennmaradó része hozzáférhetővé tehető].”

II. A jogvita előzményei

8 Az elsőfokú eljárás felperesei, akik egy 2010 augusztusában elhunyt gyermek szülei, akinek halálát állítólagosan egy Düsseldorfban (Németország) székhellyel rendelkező magánklinikán végzett, autológ őssejteken alapuló gyógykezelés okozta, a 2011. március 8-i levélben panaszt nyújtottak be a Bizottság „Egészségügy” főigazgatóságához (DG).

9 E panaszban lényegében azt állították, hogy a magánklinika a német hatóságok tétlenségének következtében folytathatta gyógykezelési tevékenységeit, és e hatóságok ezáltal megsértették a fejlett terápiás gyógyszerkészítményekről, valamint a 2001/83/EK irányelv és a 726/2004/EK rendelet módosításáról szóló, 2007. november 13-i 1394/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2007. L 324., 121. o.) rendelkezéseit.

10 E panaszt követően a Bizottság megindította a 2070/11/SNCO. sz. EU Pilot eljárást, és kapcsolatba lépett a német hatóságokkal annak ellenőrzése céljából, hogy a panaszban az említett magánklinika gyakorlatával kapcsolatban leírt események mennyiben sérthették az 1394/2007 rendeletet.

11 Konkrétan a Bizottság 2011. május 10-én és október 10-én két információ iránti kérelmet (a továbbiakban: vitatott dokumentumok) intézett a Németországi Szövetségi Köztársasághoz, amelyeknek ez utóbbi 2011. július 7-én, illetve november 4-én eleget tett.

12 E felperesek az 1049/2001 rendelet alapján 2012. február 23-án és március 5-én hozzáférést kértek a panaszuk kezelésére vonatkozó információkat tartalmazó dokumentumokhoz. Különösen egyrészt a Németországi Szövetségi Köztársaság által 2011. november 4-én küldött észrevételekbe, másrészt pedig a vitatott dokumentumokba kértek betekintést.

13 2012. március 26-án a Bizottság két külön levélben elutasította a felpereseknek az ezen észrevételekhez és dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmeit.

14 2012. március 30-án az említett felperesek megerősítő kérelmet nyújtottak be a Bizottsághoz az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján.

15 2012. április 30-án a Bizottság tájékoztatta a felpereseket, hogy a panaszban szolgáltatott információk, valamint a német hatóságok által a Bizottság tájékoztatáskéréseire adott észrevételek alapján nem tudja megállapítani az uniós jognak – konkrétan az 1394/2007 rendeletnek – a Németországi Szövetségi Köztársaság által állítólagosan elkövetett megsértését. A Bizottság arról is tájékoztatta a felpereseket, hogy a tőlük származó további bizonyíték hiányában a vizsgálat lezárását javasolja.

16 A Bizottság 2012. június 21-én a vitatott határozatával az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése alapján megtagadta a kért dokumentumokhoz való hozzáférést. Lényegében úgy ítélte meg, hogy e dokumentumok hozzáférhetővé tétele befolyásolhatná a Németországi Szövetségi Köztársaság tekintetében indított vizsgálati eljárás megfelelő lefolytatását. Egyebekben úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben nem lehetséges az említett dokumentumokhoz való, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése szerinti részleges hozzáférés. Végül megállapította, hogy nincsen olyan, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata szerinti nyomós közérdek, amely igazolná e dokumentumok hozzáférhetővé tételét.

17 2012. szeptember 27-én a Bizottság tájékoztatta az elsőfokú eljárás felpereseit, hogy a 2070/11/SNCO. sz. EU Pilot eljárást véglegesen lezárta.

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

18 Az elsőfokú eljárás felperesei a Törvényszék Hivatalához 2012. július 6-án benyújtott keresetlevélben a vitatott határozat megsemmisítését kérték. A Bizottság azt kérte, hogy a Törvényszék megalapozatlanság miatt utasítsa el a keresetet.

19 A Törvényszék előtti eljárás keretében a Dán Királyság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság beavatkozott e felperesek kérelmeinek támogatása végett, míg a Cseh Köztársaság és a Spanyol Királyság a Bizottság kérelmeinek támogatása végett avatkozott be.

20 Az említett felperesek az elsőfokú eljárás keretében előterjesztett keresetük alátámasztása érdekében lényegében négy jogalapra hivatkoztak, amelyeket az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a megsértésére, e rendelet 4. cikke (6) bekezdésének a megsértésére, az indokolási kötelezettség megsértésére, illetve az Európai Parlamenthez és az Európai Ombudsmanhoz címzett, a közösségi jog megsértése tekintetében a panaszossal való viszonyról szóló 2002. március 20-i bizottsági közleménynek (COM(2002) 141 végleges) (HL 2002. C 244., 5. o.) a megsértésére alapítanak.

21 A Törvényszék e jogalapokat egymás után, következésképpen a keresetet teljes egészében elutasította.

IV. A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

22 A Svéd Királyság a fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, semmisítse meg a vitatott határozatot, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

23 A Dán Királyság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet.

24 A Finn Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és semmisítse meg a vitatott határozatot.

25 A Bizottság és a Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a Svéd Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

26 A Cseh Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést.

27 A Bíróság elnöke 2015. április 7-i határozatával megengedte, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon. E tagállam azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést.

V. A fellebbezésről

28 A Svéd Királyság a fellebbezésének alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozik, melyek közül az elsőt az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében előírt kivételnek az EU Pilot eljárásra vonatkozó dokumentumok bizalmasságát érintő általános vélelem téves alkalmazásához vezető téves értelmezésére, a másodikat az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése utolsó tagmondatának a nyomós közérdek fennállása tekintetében történő téves értelmezésére, a harmadikat pedig a Törvényszék által amiatt elkövetett hibára alapítja, hogy megtagadta annak a figyelembevételét, hogy az EU Pilot eljárást a vitatott határozat elfogadását követően lezárták.

A. Az első jogalapról

1. A felek érvei

29 A Svéd Királyság emlékeztet arra, hogy amint az az EUSZ 1. cikkből, az EUMSZ 15. cikkből, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 42. cikkéből következik, a lehető legnagyobb mértékű átláthatóság elve alkalmazandó az uniós intézmények tevékenységeire. Azzal érvel, hogy a 2008. július 1-jei Svédország és Turco kontra Tanács ítélet (C-39/05 P és C-52/05 P, EU:C:2008:374) szerint a nyilvánosságnak az intézmények tevékenységei felett gyakorolt ellenőrzése a demokratikus társadalom egyik legfontosabb alapja, és az ezen elv alóli kivételeket szigorúan kell értelmezni, amint az az 1049/2001 rendelet (1)–(4) preambulumbekezdéséből következik.

30 A Svéd Királyság úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 63. és 80. pontjában szereplő megfontolások jogilag tévesek, mivel a Törvényszéknek egyrészt nem lett volna szabad úgy határoznia, hogy a Bizottság a vitatott, EU Pilot eljárásra vonatkozó dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása érdekében az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében előírt, a vizsgálati eljárásokra vonatkozó kivétel keretében hivatkozhat a bizalmasság olyan általános vélelmének a fennállására, amely a dokumentumok bizonyos kategóriájára terjed ki, és másrészt a Törvényszéknek azt kellett volna megállapítania, hogy a Bizottság a jelen ügyben köteles volt arra, hogy elvégezze a vitatott dokumentumok konkrét és egyedi vizsgálatát.

31 E tagállam kifogásolja a megtámadott ítélet 56. pontjában szereplő értékelést, és azzal érvel, hogy az EU Pilot eljárás és a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás között több az eltérés, mint az azok közötti esetleges hasonlóság, így nem igazolt a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásnak a pert megelőző szakaszát érintő dokumentumokra vonatkozó bizalmasság általános vélelmének az EU Pilot eljáráshoz kapcsolódó dokumentumokra való alkalmazása.

32 A Svéd Királyság álláspontja szerint először is a megtámadott ítélet 62. pontjában szereplő állítással ellentétben nem lehet érvényesen arra hivatkozni, hogy az EU Pilot eljárás egyetlen célja a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset elkerülése, mivel ezen eljárás jellege és célja eltérő, tekintettel arra, hogy többek között annak a lehetővé tételére irányul, hogy a Bizottság tisztán ténybeli információkat kérhessen. A Bizottság továbbá az EU Pilot eljárás keretében anélkül kommunikál a tagállammal, hogy e szakaszban vele szemben az uniós jog megsértését kifogásolná. Végezetül az EU Pilot eljárások dokumentumai ritkán tartalmazzák a Bizottság olyan állásfoglalását, amelyre az esetleges, kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében hivatkozni lehet.

33 A Svéd Királyság véleménye szerint a 2013. november 14-i LPN és Finnország kontra Bizottság ítélet (C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738) 47-49. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy azon minőségi követelményeken túlmenően, amelyeknek meg kell felelnie annak az eljárásnak, amelyhez az érintett dokumentumok kapcsolódnak, a bizalmasság általános vélelmének alkalmazása azt is feltételezi, hogy e dokumentumok száma kellőképpen jelentős legyen. A Svéd Királyság álláspontja szerint ezért a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 74. és 75. pontjában foglalt megfontolásai jogilag tévesek, és az igazgatási hatékonyságra való törekvés, amely igazolhatja a bizalmasság általános vélelmének alkalmazását, nem állhat fenn, ha a hozzáférés iránti kérelem csupán két dokumentumra vonatkozik.

34 A Dán Királyság és a Finn Köztársaság azzal érvel, hogy az EU Pilot eljárások az esetek széles skáláját érinthetik, a tisztán ténybeli helyzetektől kezdve a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás pert megelőző szakaszához hasonló ügyekig, így csupán a hozzáférés iránti kérelem tárgyát képező dokumentumok konkrét értékelését követően lehet dönteni azok hozzáférhetővé tételéről. A Finn Köztársaság továbbá úgy véli, hogy annak a vizsgálata, hogy valamely tagállam hogyan tartja tiszteletben az uniós jogot, nem elég annak igazolásához, hogy az ezen vizsgálathoz kapcsolódó

dokumentumokat érintően a bizalmasság általános vélelme kerüljön alkalmazásra, és az EUMSZ 258. cikkben előírt formális eljárás megindítására vonatkozó határozat az, amely ezen általános vélelem alkalmazásának a feltétele.

35 A Bizottság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Cseh Köztársaság és a Spanyol Királyág vitatja ezt az érvelést.

2. A Bíróság értékelése

36 Az EU Pilot eljárás jellegét és alapvető jellemzőit a megtámadott ítélet 10. és 11. pontja ismerteti, és azokat a fellebbezési eljárás felei közül egyik sem vitatja.

37 E megállapításokat ezenfelül megerősíti az EU Pilotnak a Bizottság általi, 2010. március 3-i értékelő jelentése (COM(2010) 70 végleges), valamint az EU Pilotnak a Bizottság általi, 2011. december 21-i második értékelő jelentése (COM(2011) 930 végleges). Konkrétan ezen utóbbi jelentés 3. oldalán a Bizottság az EU Pilot eljárást a következőképpen jellemezte:

„Az EU Pilot a Bizottság fő eszköze arra, hogy olyan témákról egyeztessen a részt vevő tagállamokkal, amelyek korai szakaszban (vagyis az EUMSZ 258. cikk szerinti jogsértési eljárás megindítása előtt) kérdéseket vetnek fel az uniós jog pontos alkalmazásával, illetve a nemzeti jog uniós jognak való megfelelésével kapcsolatban. Bármilyen kérdésben kerülne is sor a jogsértési eljárás igénybevételére, a Bizottság az EUMSZ 258. cikk szerinti eljárás megindítása előtt főszabályként az EU Pilotot alkalmazza. Ez azt a korábbi rendszeres gyakorlatot váltja fel, amikor a Bizottság e célból adminisztratív levelet küldött.”

38 Az említett megállapításokból és ezekből a jelentésekből az következik, hogy az EU Pilot eljárás a Bizottság és a tagállamok közötti olyan együttműködési eljárást képez, amely lehetővé teszi annak ellenőrzését, hogy az uniós jogot a tagállamokban tiszteletben tartják-e, és megfelelő módon alkalmazzák-e. Az ilyen típusú eljárás célja az uniós jog esetleges megsértésének a hatékony megoldása oly módon, hogy a lehetőségek szerint el lehessen kerülni az EUMSZ 258. cikk szerinti, kötelezettségszegés megállapítása iránti formális eljárás megindítását.

39 Az EU Pilot eljárás funkciója tehát a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás valamely tagállam elleni megindításának az előkészítése vagy az elkerülése.

40 A Bíróság a 2013. november 14-i LPN és Finnország kontra Bizottság ítéletben (C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738) úgy határozott, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljáráshoz kapcsolódó dokumentumokra vonatkozhat a pert megelőző szakaszban a bizalmasság általános vélelme. Ugyanezen ítélet 65. pontjában a Bíróság megállapította, hogy „vélelmezhető az, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárással kapcsolatos dokumentumoknak az eljárás pert megelőző szakaszában való hozzáférhetővé tételével fennáll annak a kockázata, hogy változik ezen eljárás jellege, valamint hogy módosul annak lefolytatása, ekként pedig vélelmezhető, hogy ez a hozzáférhetővé tétel főszabály szerint sértené a vizsgálat 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése szerinti céljainak védelmét”.

41 Következésképpen az előző pontban említett ítélet alapjául szolgáló ügyben minden dokumentum olyannak minősült, amelyre kiterjed e vélelem, függetlenül attól, hogy azokat ezen eljárás informális szakaszában készítették-e, vagyis azt megelőzően, hogy a Bizottság az érintett tagállamnak felszólító levelet küld, vagy az eljárás formális szakaszában, azaz e levél megküldését követően.

42 Igaz, hogy az említett ügyben nem alkalmaztak EU Pilot eljárást, mivel az csupán a 2008-as évtől kezdődően került bevezetésre.

43 Amint azonban a Törvényszék a megtámadott ítélet 66. pontjában megállapította, anélkül hogy tévesen alkalmazta volna a jogot, az EU Pilot eljárás csupán formalizálja vagy strukturálja az uniós jog esetleges megsértését érintően folytatott vizsgálat informális szakasza során a Bizottság és a tagállamok között hagyományosan lezajló információcserét.

44 Bár a Bíróság a 2015. július 16-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet (C-612/13 P, EU:C:2015:486) 78. pontjában megállapította, hogy a bizalmasság általános vélelme nem alkalmazandó azokra a dokumentumokra, amelyeket a hozzáférést megtagadó határozat meghozatalakor nem csatoltak valamely folyamatban lévő igazgatási vagy bírósági eljárás ügyirataihoz, ezzel az okfejtéssel nem ellentétes e vélelemnek az EU Pilot eljáráshoz kapcsolódó dokumentumokra való alkalmazása, melyeket egyértelműen az jellemez, hogy folyamatban lévő igazgatási eljáráshoz tartoznak.

45 Amíg tehát egy vizsgálat pert megelőző, az EU Pilot eljárás keretében lefolytatott szakaszában fennáll annak a kockázata, hogy változik a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás jellege, valamint módosul annak lefolytatása, és ezen eljárás céljai sérülnek, igazolt a bizalmasság általános vélelmének a Bizottság és az érintett tagállam között váltott dokumentumokra való alkalmazása azon megoldás alapján, amelyet a Bíróság a 2013. november 14-i LPN és Finnország kontra Bizottság ítéletben (C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738) alkalmazott. E kockázat addig áll fenn, amíg az EU Pilot eljárást lezárják, és véglegesen elvetik a tagállam elleni, kötelezettségszegés megállapítása iránti formális eljárás megindítását.

46 Ez az általános vélelem nem zárja ki az annak bizonyítására vonatkozó lehetőséget, hogy e vélelem nem vonatkozik valamely olyan dokumentumra, amelynek hozzáférhetővé tételét kérik, illetve hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata értelmében nyomós közérdek fűződik az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételéhez (2013. november 14-i LPN és Finnország kontra Bizottság ítélet, C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738, 66. pont).

47 A Bizottság azon állítólagos kötelezettségét illetően, hogy konkrétan és egyedileg meg kell vizsgálnia az EU Pilot eljáráshoz kapcsolódó azon dokumentumokat, amelyekhez hozzáférést kérelmeztek, a Törvényszék a 2013. november 14-i LPN és Finnország kontra Bizottság ítélet (C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738) 68. pontjára hivatkozva jogosan állapította meg a megtámadott ítélet 83. pontjában azt, hogy az ilyen kötelezettség a bizalmasság általános vélelmét megfosztaná annak hatékony érvényesülésétől.

48 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 45. pontjában megállapította, hogy a szóban forgó EU Pilot eljárás az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése értelmében vett „vizsgálat”, és ez a megállapítás a jelen fellebbezés keretében nem vitatott.

49 A Törvényszék a továbbiakban megvizsgálta azt a kérdést, hogy a Bizottság az EU Pilot eljárásra vonatkozó dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása céljából hivatkozhatott-e annak az általános vélelmére, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében előírt kivétel céljai sérülnek, és e kérdésre a megtámadott ítélet 63. és 80. pontjában igenlő választ adott.

50 Ami a Bizottságnak a jelen ítélet 15. pontjában említett, 2012. április 30-i levelének az esetleges relevanciáját illeti a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tételére vonatkozó kötelezettség szempontjából, meg kell állapítani, hogy e levél nem minősül a Bizottság végleges határozatának azt illetően, hogy nem indít kötelezettségszegés megállapítása iránti formális eljárást a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen, hanem kizárólag a Bizottság azon előzetes szándékát közli, hogy le kívánja zárni a vizsgálatot. A Bizottság azon végleges határozatát, amely szerint nem indít kötelezettségszegés megállapítása iránti formális eljárást a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen, csupán 2012. szeptember 27-én hozták meg, a szóban forgó EU Pilot eljárás lezárásával. Következésképpen bár a vitatott, 2012. június 21-i keltű határozatot a 2012. április 30-i levelet követően hozták meg, ez nem változtat azon, hogy e határozat megelőzte azt a 2012. szeptember 27-i

határozatot, amely szerint nem indítanak kötelezettségszegés megállapítása iránti formális eljárást. A 2012. április 30-i levél tehát nem releváns a Bizottság azon lehetősége tekintetében, hogy a bizalmasságnak a jelen ítélet előző pontjában említett általános vélelmére hivatkozzon.

51 A fenti megfontolásokra tekintettel a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot annak elismerésével, hogy a Bizottságnak lehetősége van arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdésében foglalt, a vizsgálati eljárásokra vonatkozó kivételre való hivatkozáskor a bizalmasságnak a dokumentumok bizonyos kategóriáira alkalmazandó általános vélelmét vegye alapul ahhoz, hogy megtagadja az EU Pilot eljárást érintő dokumentumokhoz való hozzáférést, anélkül hogy a kérelmezett dokumentumok konkrét és egyedi vizsgálatát elvégezné.

52 E körülmények között az első jogalapot megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

B. A második jogalapról

1. A felek érvei

53 A Svéd Királyság a Finn Köztársaság támogatása mellett azzal érvel, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 94. és 95. pontjában foglalt döntése jogilag téves, mivel a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a Bizottság nem követett el értékelési hibát, amikor a jelen ügyben úgy ítélte meg, hogy egyetlen, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata értelmében vett nyomós közérdek sem igazolja a dokumentumok hozzáférhetővé tételét, mivel az EU Pilot eljárásnak a Németországi Szövetségi Köztársasággal való lefolytatása szolgálja leginkább a közérdeket. A Svéd Királyság a 2008. július 1-jei Svédország és Turco kontra Tanács ítélet (C-39/05 P és C-52/05 P, EU:C:2008:374) 44. pontjára hivatkozva azzal érvel, hogy a Bizottságnak nem a közérdek szolgálatának a legjobb módját kell megállapítania, hanem azt kell ellenőriznie, hogy nem áll-e fenn olyan nyomós közérdek, amely a dokumentumok hozzáférhetővé tételét igazolja.

54 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja ezt az érvelést.

2. A Bíróság értékelése

55 A Törvényszék a megtámadott ítélet 97. pontjában megállapította, hogy az elsőfokú eljárás felperesei a vitatott dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmük alátámasztása érdekében csupán általános állításokra hivatkoznak, melyek szerint e dokumentumok hozzáférhetővé tétele szükséges a közegészség védelméhez, és nem pontosítják azokat a konkrét indokokat, amelyek igazolják, hogy e hozzáférhetővé tétel mennyiben szolgálná a közérdeket. Márpedig, amint a Törvényszék a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában arra jogosan emlékeztetett, annak a megállapításához, hogy a jelen ügyben a vitatott dokumentumok hozzáférhetővé tétele ilyen szükségességnek felel meg, e felpereseknek bizonyítaniuk kellett volna az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése harmadik francia bekezdésének utolsó tagmondata értelmében vett, olyan nyomós közérdek fennállását, amely az ilyen hozzáférhetővé tételt igazolja.

56 A Bíróság már megállapította, hogy annak, aki nyomós közérdek fennállására hivatkozik, konkrétan kell hivatkoznia az érintett dokumentumok hozzáférhetővé tételét igazoló körülményekre, és a pusztán általános jellegű megfontolások ismertetése nem elég annak megállapításához, hogy valamely nyomós közérdek előnyben részesítendő a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tételének a megtagadását igazoló indokokkal szemben (lásd ebben az értelemben: 2013. november 14-i LPN és Finnország kontra Bizottság ítélet, C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738, 93. és 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben előterjesztett információk egyike sem tudja alátámasztani, hogy jogilag tévesek a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 97. pontjában szereplő, az elsőfokú eljárás felpereseire háruló bizonyítási terhet, valamint azt érintő megfontolásai, hogy ezen felperesek annak az általánosságban való állítására szorítkoztak, hogy a közegészség védelme megköveteli, hogy hozzáférjenek a vitatott dokumentumokhoz, anélkül hogy konkrét, azt igazoló indokokat terjesztettek volna elő, hogy az ilyen védelem nyomós közérdeknek minősül.

58 E körülmények között a Svéd Királyság megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a Bizottság érvényesen ítélhette meg úgy, hogy a jelen ügyben egyetlen, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata értelmében vett nyomós közérdek sem igazolja a dokumentumok hozzáférhetővé tételét.

59 Következésképpen a második fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

C. A harmadik jogalapról

1. A felek érvei

60 A Svéd Királyság a megtámadott ítélet 100. és 101. pontját kifogásolva azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy megtagadta annak elismerését, hogy az uniós bíróságoknak az 1049/2001 rendelet alapján hozott, dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadó határozat elfogadását követően felmerülő körülményeket szintén figyelembe kell venniük az ilyen határozatoknak az EUMSZ 263. cikk alapján végzett jogszerűségi felülvizsgálata keretében. E tagállam álláspontja szerint a jelen ügyben, bár az EU Pilot eljárás lezárására a vitatott határozat elfogadását követően került sor, e körülményt a Törvényszéknek figyelembe kellett volna vennie az 1049/2001 rendeletre tekintettel.

61 Az említett tagállam azzal érvel, hogy ha az új körülmények csupán az érintett intézményhez címzett, a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti új kérelem keretében lennének vizsgálhatók, az ilyen rendszer azzal a következménnyel járna, hogy párhuzamos eljárásokat folytatnának le, és az eljárások meghosszabbodnának, valamint fokozódnának a kérelmezők ügyintézési terhei. Ezenfelül a Törvényszék a döntésének alátámasztása érdekében a Bíróságnak az állami támogatásokkal kapcsolatos eljárásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozott, amely nem alkalmazható az 1049/2001 rendelet alapján hozott határozatokra. A Svéd Királyság álláspontja szerint a Törvényszéknek inkább a 2011. szeptember 15-i Koninklijke Grolsch kontra Bizottság ítélet (T-234/07, EU:T:2011:476) 37-41. pontját kellett volna figyelembe vennie.

62 A Bizottság, a Cseh Köztársaság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja ezt az érvelést.

2. A Bíróság értékelése

63 Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 100. pontjában jogosan megállapította, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy valamely uniós jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (2015. szeptember 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság ítélet, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 E körülmények között a harmadik fellebbezési jogalapot, amely azon alapul, hogy a Törvényszéknek a szóban forgó EU Pilot eljárásnak a lezárását, melyre a vitatott határozat elfogadását követően került sor, figyelembe kellett volna vennie, megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

65 Következésképpen a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

VI. A költségekről

66 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

67 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. E szabályzat 140. cikkének (1) bekezdésével összhangban az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

68 A Svéd Királyságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

69 A Cseh Köztársaság, a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság és a Finn Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Svéd Királyságot kötelezi az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Cseh Köztársaság, a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság és a Finn Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások